

Dr. Tóth István
ügyvéd

T. Alkotmánybíróság!

1015 Budapest,
Donáti u 35-45.

Tisztelt Alkotmánybíróság!

ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG	
Ügyszám: <u>IV/429-2/2022</u>	
Érkezett: <u>2022 ÁPR 04.</u>	
Példány: <u>1</u>	Kezelőirpda: <u>du</u>
Melléklet: <u>1 db</u>	

A [REDACTED] ügyfelem képviseletében **IV/429-1/2022. sz.** alatt kezdeményezett eljárásban, alulírott dr. Tóth István ügyvéd, meghatalmazott jogi képviselő tisztelettel

bejelentem,

hogy 2022.március 1-én kézhez vettem dr. Bitskey Botond Főtitkár Úr hiánypótlásra felhívó határozatát, amelynek a törvény által megkívánt határidőben az alábbiak szerint teszek eleget.

Mindezeknek megfelelően eredeti kérelmem változatlan fenntartása mellett azt az alábbi

érveléssel

egészítem ki.

Előadom, hogy az Alaptörvény XX.cikk (1-2.bek.) alapján mindenkinek joga van a testi és lelki egészséghez, ennek az alapjognak az érvényesülését Magyarország – többek között – a munkavédelem és az egészségügyi ellátás megszervezésével – segíti elő. Az Alkotmánybíróság több határozatában (11/1992.3. 5.,) (1991.XI. 8.) értelmezte **legmagasabb szintű testi és lelki egészséghez való jog tartalmát** és annak ellenére, hogy a „legmagasabb szintű jelző” az Alaptörvényben már nem kapott helyet, továbbra is hivatkozható és érvényben lévő értelmezés.

Az Alkotmánybíróság gyakorlata szerint a legmagasabb szintű testi és lelki egészséghez való jogként meghatározott alaptörvényi, vagy alkotmányi követelmény az államnak azt az alkotmányos kötelezettségét jelenti, hogy az állam a társadalom lehetőségeihez igazodva olyan gazdasági és jogi környezetet teremtsen, hogy a legkedvezőbb feltételeket biztosítsa a polgárok egészségéhez. Az egészséghez való jog nem önmagában alanyi jogként funkcionál, hanem alaptörvényi állami kötelezettségként fogalmazódik meg, amely magában foglalja a kötelezettséget, hogy a törvényhozó a testi és lelki egészség területein alanyi jogokat meg.

Az Alaptörvény tartalmazza a diszkrimináció tilalmát, amely szerint az alapvető jogokat mindenkinek, bármely megkülönböztetés, nevezetesen faj, szín, nem, fogyatékoság, nyelv, vallás, politikai vagy más vélemény, nemzeti, vagy társadalmi származás, vagyoni, születési vagy egyéb helyzet szerint különbségtétel nélkül biztosítja.

Az Alaptörvény fenti rendelkezése alapján kialakult alkotmánybírósági gyakorlat rögzíti, hogy a hátrányos megkülönböztetés tilalma arra is vonatkozik, hogy a jognak mindenkit egyenlőnek kell kezelni és az egyéni szempontok azonos mértékű figyelembevételével kell a jogosultságok és kedvezmények elosztásának szempontjait meghatározni.

A megkülönböztetés alkotmányossága tekintetében az Alkotmánybíróság két mércét alkalmazott. Az alkotmányos alapjogok tekintetében megvalósuló egyenlőtlen bánásmód esetén annak alkotmányossága az Alaptörvény I.cikk.3.bek. rögzített szükségességi, -arányossági vizsgálat alapján ítélt meg. Az Alaptörvény csak az alapvető jogok tekintetében tiltotta a hátrányos megkülönböztetést, az Alkotmánybíróság szerint azonban e tilalom a megkülönböztetés sérti az emberi méltósághoz való jogot, kiterjed az egész jogrendszerre. Abban az esetben, ha a megkülönböztetés nem az alkotmányos alapjogok kapcsán áll fenn a szabályozás alkotmányellenessége akkor állapítható meg, ha a jogalkotó vagy a jogalkalmazó önkényesen **ésszerű indok nélkül tett különbséget az azonos helyzetű, azonos szabályozási kör alá vont jogalanyok között.**

Az Alkotmánybíróság által kimunkált ésszerűségi teszt alkalmazásával állapítható meg, hogy egy adott normatív szabályozás, jogalkalmazói gyakorlat, vagy **egyedi döntés ellentétes -e a hátrányos megkülönböztetés alkotmányi tilalmával.** Esetünkben az összehasonlíthatósági és indokolhatósági próba vonatkozásában inkább az utóbbi szolgálhat a döntés alapjául, kevésbé az előbbi, hiszen jelen esetben azonos helyzetben lévő jogalanyokat alapulvéve a sürgős szükségnek és az ahhoz tartozó törvényi vélelem negligálásának nem volt és nincs tárgyilagos mérlegelés szerinti ésszerű indoka. Itt szükséges kitérni a homogén csoport mint fogalom megszükitő Alkotmánybírósági értelmezésére, hiszen jelen esetben nemcsak az azonos helyzetben lévő jogalanyok közötti különbségtételre szükséges vonatkoztatnunk jelen indítványt, hanem arra az esetre is, amikor a lényegesen eltérő helyzetben lévők esetén e körülményt figyelmen kívül hagyták.

Ezen fentiekben összefüggésben aggály és kétségmentesen állítható, hogy a legmagasabb szintű ellátás Alaptörvényben szó szerint nem található, de valójában Alkotmánybírósági értelmezés kapcsán elvárható gyakorlata állami kötelelességként megvalósítandó.

Az egészségügyi törvény részletesen a fentiekre figyelemmel előírja, a beteg részére a kimerítő, szintjének és elvárható megértésének megfelelő tájékoztatást, illetőleg az ellátók részére a legmagasabb szintű a kor és tudomány állásának megfelelő leghatékonyabb ellátás megszervezését, és lebonyolítását, amely a fentiekre figyelemmel alaptézisnek minősül.

A jogalkotásról szóló 2010.évi 103.tv.2.§.(1.bek) értelmében a jogszabálynak a címzettek számára egyértelműen értelmezhető szabályozási tartalommal kell rendelkeznie. Az Alkotmánybíróság több határozatában is rámutatott, hogy a jogállam nélkülözhetetlen eleme a jogbiztonság. A jogbiztonság az állam köteletségévé teszi annak biztosítását, hogy a jog egésze, egyes részterületei, és az egyes jogszabályok is világosak, egyértelműek, működésüket tekintve kiszámíthatóak és előre láthatóak legyenek a norma címzettjei számára.

Mindezekre figyelemmel alapvető alkotmányjogi kérdés, az alappanasz beadványomban szereplő azon kérdés, hogy az 1997.évi CLIV.tv. az egészségügyről (Eü.tv.125.§.) foglaltak, azaz A sürgős szükség esetén az egészségügyi dolgozó – időponttól és helytől függetlenül – az adott körülmények között a tőle elvárható módon és a rendelkezésére álló eszközöktől függően az arra rászoruló személynek elsősegélyt nyújt, illetőleg a szükséges intézkedést haladéktalanul megteszi. Kétség esetén a sürgős szükség fennállását vélelmezni kell.

- hogy kezelésem időpontjában egy a peradatok szerint általános orvosi ismeretekkel, hangsúlyozva azt a tényt, hogy szakorvosok kezeltek, a rosszindulatú rákos megbetegedésem már határozott pregnáns jeleket mutató tünetek felismerhetősége esetén nem minősül a fenti törvényi rendelkezés értelmében sürgős szükség esetének, illetőleg nem alkalmazható ezen tünetegyüttes vonatkozásában legalább az a törvényi kétség vélelme, amely alapján az e szerinti eljárást alpereseknek le kellett volna folytatni és ennek megfelelően eljárni.
- A legsúlyosabb halálos kórokú betegség és az általános testi leromlás, amely az életveszélyhez közeli állapotot mutat, e jogszabályhely alapján nem eredményezi annak egyértelmű és világos tudatát az ellátási intézmény és kezelőorvos részéről, hogy azonnali intézkedésre van szükség és ez az egészséghez való jogom sérelmét jelenti-e vagy sem, ha ezzel gyógyulási esélyeim romlanak, vagy elillannak.
- A Kúria mint a joggyakorlatot irányító szerv alkotmányos álláspontot foglalt-e el a felülvizsgálati eljárásban hozott határozata 57.pontjában arról, hogy a sürgős szükség állapota orvosszakértői kompetencia, tette ezt annak birtokában, hogy az általa hivatkozott orvosszakértői vélemény valójában jogalkalmazói tevékenységet látott el akkor, amikor e törvény értelmezését végezte el.
- Alkotmányos jog és a legmagasabb szintű ellátás sérelmét jelenti-e az, hogy a hivatkozott norma ugyan tesz taxatív felsorolást hogy melyek a sürgős szükség általa ismert elemei és ismérvei, de a kétség mint jogi fogalom kérdéskörében elhatárolódik az állásfoglalástól, mert láthatóan nem érti, hiszen nem jogalkalmazó és ezt az álláspontot pedig az eljáró bíróságok, de főként a Kúria magáévá teszi.
- Az Eü.tv.13.§. foglalt azon betegjog, miszerint a betegnek joga van egyéniesített formában megadott teljeskörű tájékoztatásra, valamint az a kérdés, hogy amennyiben a beteg kezelőorvosa az általános és szakorvosi képzettségen felül adott betegség és a rákos megbetegedés összefüggéseinek tudományos publikációból megismerhető specialista felveti-e annak alkotmányossági kérdését, hogy a nyilvánvaló adatok ellenére alperesek egyike sem ismerte fel, vagy a kötelező felismerési lehetőségek ellenére nem választotta a sürgős szükség szerinti eljárást és magát a halálos kórt körzeti orvosom ismerte fel alperesek kezelése után.
- Alapvető alkotmányossági kérdés, hogy az I.r.alperes által elismert tájékoztatásbéli mulasztás és negligáció sérti-e a beteg érdekeit, alapjogait és a diszkrimináció tilalmát azzal, hogy a betegség kezelése késedelmet szenved.

3

rendelkezéseinek, a norma világos és úgy az ellátó mint a beteg számára utóbbi esetében akkor amikor megfelelő tájékoztatást kap, minden további nélkül egyirányban és egyértelműen értelmezhető értelmezendő. Az eljárás bíróságok ezen tiszta és egyértelmű norma értelmezését alaptörvényellenesen valósították meg, hiszen köztudomású tény, hogy a rákos megbetegedés halálos kór, és aligha lehet az Alaptörvény és az Egészségügyi Törvény határozott és egyértelmű rendelkezései ellenére ezt eltérően minősíteni. Ha mégis megtörténik az eltérő minősítés, úgy az megbukik a szükségességi és arányossági tesztvizsgálaton, hiszen akár azonos helyzetben lévő betegek körét, **akár személyem speciális helyzetére vonatkozóan ésszerű indok nélkül tett különbséget a jogalanyok között, itt hangsúlyoznom kell azon elkeresítő és tulajdonképpen származó döntésindoklást az alperesek és a bíróságok részéről amelyben az ésszerű indokot adminisztratív nehézségekkel magyarázták, azaz az egészséghöz való jogot kényelmi, munkakönnyítési szempontokkal magyarázták, amely önkényesnek, és megalapozatlannak minősül, de akár az is állítható, hogy az alkotmányos megkülönböztetés tilalma sérült.**

Le kell szögezmem, hogy nem csak az események túlélését követő távlatban, hanem bármely kezelésem időpontjában is megvoltak a sürgős szükség minimálisan törvényi védelmének kötelező alkalmazási elemei, hiszen a nagyon ritka orvosszakértői kategórikus állítások között szerepelt az, hogy a nyirokmirigyeimmel kapcsolatos tünetek, kétséget kizáróan nem arra a betegségre utaltak, amire engem kezeltek, de az is megállapítható, hogy orvosi ismeretekkel mindezek kezelésem elejétől felismerhetők és jelenlévők voltak.

Mindezeknek megfelelően az az anomália állott elő, hogy sarkítva ugyan, de megállapítható, hogy ezen alkotmányos sértés megállapítása mellett alperesek lényegében egy rákos betegséget kezeltek antibiotikummal, amelyek hatástalansága köztudomású tény.

Elvi alkotmányos kérdés, hogy a beteg jog alkotmányos védelem alatt áll, ha egy ellátó intézmény törvényellenes magatartása áll a másik oldalon, nevezetesen a jogos beteg jog, mondvacsínált technikai akadályok miatt elveszítheti-e a törvényes jogát az intézménnyel szemben akkor, ha intellektusa viszonylag alacsony iskolai végzettsége és a tájékoztatás hiánya okán alapvetően nincs tisztában a helyzetével. I.r.alperes által elismert mulasztás későbbi visszavonó nyilatkozat birtokában semmissé teszi-e azt, hogy egy beteg nem kapta meg a szükséges felvilágosítást, belefáradva, belefásulva az évekig tartó sikertelen kezelésekre, **okozhat-e beteg jogvesztést, akkor, amikor a felhívott norma csak a beteg tilalma esetén zárhatja ki a törvény által deklarált kötelező orvosi protokoll igénybevételét.**

Az ellátási nehézség az a függöny, amibe alperesek burkolóznak, kiegészülve azzal, hogy a vizsgálataik célszerűségét vagy szükségszerűségét tájékoztatásuk hiányában nem tudtam kellően felmérni és azok célját és irányát nem értettem. Ez olyan fajta diszkrimináció amely szerint az egészségügyi ellátó intézmény orvosa vele egyenértékű tudást és felismerő képességet vélelmez a betegről, ami megtörtént jelen esetben is.

Semmilyen néven nevezhető hátrány nem keletkezett volna abból, ha alperesek azonnal az Eü.törvény felhívott 125.§. megfelelően jártak volna el, senkinek a jogát, alapjogát ezzel nem sértették volna, de életesélyeim javultak volna.

Fentiek birtokában kérelmező állítja, hogy a peranyag alapján alapjoga sérült akkor, amikor a nem teljes tájékoztatást követően egyik ellátó intézmény sem tért át az Eü.tv.125.§.szerinti eljárásra, és annak ellenére, hogy bírói döntés nem idézhet elő olyan helyzetet, hogy jogszabályi alap hiányában egyáltalán egy olyan korlátozás arányosságát kelljen vagy lehessen vizsgálni,

amelynek ellenoldalán semmilyen ésszerű, vagy elfogadható racionális ok de legfőképpen közérdek nincs.

Végezetül utalni szeretnék a 8/2013.(3.1.) AB határozatra, amely szerint az alkotmányjogi probléma országos elszaporodottsága, vagy nagyobb számban ismétlődő visszatérő jellege megalapozza annak jelentőségét. Ez akkor is megalapozza az alkotmányjogi panasz érdemi vizsgálatát, amíg ezzel az Alkotmánybíróság önmagában nem foglal állást arról, hogy a kifogásolt bírói döntések alaptörvényellenességét ez mennyiben befolyásolta. Az egészségügy jelenlegi helyzete, megítélése és állapota ezen helyes alkotmánybíróági döntést véleményem szerint megalapozza és alapvető jelentőségűvé teszi.

Fentiekben egészítettem ki az indítványomat, egyúttal tisztelettel

bejelentem

hogy II.r.alperes [REDACTED] önálló bírósági végrehajtó előtt 005.V.0245/2022.sz. alatt végrehajtási eljárást indított ellenem, amelyben szereplő összeg megfizetésére még részletekben is képtelen vagyok, amiért is tisztelettel

kérem

az ellenem indult végrehajtási eljárás felfüggesztését.

Jelen beadványomat a mai napon e-mail formában, valamint ajánlott postai küldeményként is benyújtom.

Budapest, 2022. 03. 30.

[REDACTED]
dr. Tóth István ügyvéd [REDACTED]

mellékletek [REDACTED]